

Sue Bentleyová

Kouzelný králíček

Strážce klíče

FRAGMENT

Kouzelný králíček Strážce klíče

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Sue Bentleyová
Kouzelný králíček – Strážce klíče – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Pomoz králíčkům z Měsíční mýtiny!

Náš statečný a věrný přítel Šíp se vydal na cestu daleko od našeho světa, aby ochránil magický klíč. Ten je to jediné, co naše království chrání před temnými králiky. Šíp je moc daleko od domova a bude potřebovat tvou pomoc.

Mohl by být tvůj kamarád?

Tohoto kouzelného králíčka možná nebude snadné zahlédnout, protože je opravdu maličký a občas se objeví ve zcela jiném kožichu – ale vždycky ho poznáš podle duhových jiskřiček v očích.

Děkujeme za tvou pomoc!

Strajk

Vůdce Měsíční mýtiny

Knihy pro děti, které píše Sue Bentleyová, jsou často o zvířatech, vílách a kouzlech. Sue žije v Northamptonu, v domě se zahradou a živým plotem, takže si může představovat, že bydlí na vsi. Miluje čtení knih a chození do kina. Knihy píše, zatímco sleduje ptáky ve venkovním krmítku a cpe se čokoládou. Sue vyrůstala se spoustou maličkých zvířátek a všechny je milovala – zvláště roztomilé králíčky, kterým srst voněla jako déšť a tráva.

Sue Bentleyová

Kouzelný králíček

Strážce klíče

Ilustrovala Angela Swanová

FRAGMENT

*Pro Rogera – s jeho elegantní a nádhernou
černočernou srstí*

Prolog

Šíp se vynořil z lesa a rozhlédl se po
Měsíční mýtině. V jeho hřejivém hnědém
pohledu se odrážely duhové jiskřičky.
Bujná tráva v nočním vánku lehce povívala
a ve vzduchu byl jemně cítit závan lučního
kvítí. Ostatní kouzelní králíčky uždibovali
šťavnaté listy nebo hopkali sem a tam po
mýtině zalité měsíčním svitem.
Šíp sklonil hlavu a začal si uhlazovat svou
smetanově bílou srst, která byla na

některých místech až stříbřitá. Maličký zlatý klíček, který se mu na jemném řetízku pohupoval okolo krku, při tom pohybu zacinkal. Šíp byl za magický klíč zodpovědný, protože byl vybrán jako klíčník.

Přiskákal k němu větší, starší králík s moudrým výrazem a tmavě šedou srstí. Šíp si všiml, že Strajk vypadá unaveně a že má srst celou zaprášenou.

„Nečekal jsem, že se vrátíš tak brzy,“ uklonil se Šíp před vůdcem doupěte.

„Kdy se k nám přistěhují temní králíci?“

Strajk jen unaveně zakroutil hlavou.

„Odmítli. Temní králíci s námi nechtějí sdílet zemi.“

„Tomu nerozumím,“ odvětil Šíp zmateně. Vedle Měsíční mýtiny byl hluboký příkop, ve kterém žila skupina

temných králíků. Jejich země byla tak zpusťšená, že v ní už nic nerostlo a oni neměli co jíst. „Jak bez naší pomoci přežijí?“

„Tak, že ukradnou to, na čem nám záleží nejvíc! Náš magický klíč!“
zahřímal Strajk a tvář mu zahalil stín.
„Chtějí nás využít, aby jejich příkop znovu zezelenal a zkrásněl. Přijdou již brzy, nejsou daleko za mnou.“

Šíp zalapal po dechu a nervózně se zachvěl. „Ale bez našeho klíče se Měsíční mýtina změní v poušť a my umřeme hlady. Co můžeme udělat?“

Strajk natáhl svalnatou packu a jemně ji položil na Šípovo rameno. „Musíš jít do Druhého světa, Šípe. Schovej se tam i s klíčem. Někde, kde tě temní králíci nebudou moci najít.“

Šíp ztěžka polkl, když si představil všechna ta neznámá nebezpečí. Cítil se hrozně mladý a vyděšený, ale zhluboka se nadechl a pozvedl hlavu. „Udělám to.“

Strajk se na něho hrdě a mile usmál. „Nemůžeme už ztrácet čas!“ Zvedl hlavu a vydal ze sebe jemný, ale pronikavý pokřik.

Každý králík na mýtině nastražil uši a přihopkal k nim. Utvořili okolo Šípa kruh. Najednou zevnitř zlatého klíče vytryskla taková záře, že Šíp chvíli nic neviděl.

Pak pomaličku záře opadla a tam, kde ještě před chvílí stál mladý bílo-stříbrný kouzelný králík, teď byl maličký bílý huňatý králíček s obrovskými zlatavě hnědými očima, ve kterých tancovaly duhové jiskřičky.

„Použij tohle přestrojení,“ řekl mu Strajk. „Vrať se zpět, až když budeme potřebovat kouzlo magického klíče k tomu, abychom ochránili naši mýtinu. A dávej si pozor na temné králíky! Budou tě hledat.“

Šíp narovnal svá úzká, chundelatá ramínka. „Nezklamou vás!“

Dup. Dup. Dup. Dup. Králíčci začali podupávat tlapkami do rytmu. Šíp cítil, jak se zvedá vlna magie a okolo něj se utváří oblak křišťálového prachu. A pak Měsíční mýtina zmizela...

Kapitola

PRVNÍ

Diana Kentonová s bušícím srdcem otevřela dveře do třídy. Doufala, že jí její nová učitelka najde místo na sezení vedle někoho milého a přátelského. Už teď jí chyběly kamarádky, které měla ve své staré škole.

Učitelka zrovna dělala docházku. Diana zůstala stát ve dveřích. Nevěděla, jestli předtím neměla potichu zaťukat na futra, nebo jestli by teď měla něco říct.

No super, přišla jsem pozdě hned první den, pomyslela si. Cítila, že se začíná červenat, když se k ní otočila celá třída.

Zatímco se Diana odhodlávala, že něco řekne, slečna Walkerová zvedla hlavu a všimla si jí. Měla krátké hnědé vlasy a brýle. Když se Diana s maminkou a tatínkem přišla před několika dny představit, přišlo jí, že učitelka vypadá opravdu mile.

Slečna Walkerová k ní došla. „Ahoj, vítám tě. Jen pojď dovnitř.“ Konejšivě položila ruku na Dianino rameno a přivedla dívku do třídy. „Poslouchejte všichni. Tohle je Diana Kentonová, zrovna se sem přistěhovala. Chci, abyste ji tu pořádně uvítali.“

„Ahoj, Diano,“ zabručela změř všech různých hlasů.

Dianě se podařilo vyloudit na tváři stydlivý úsměv.

Slečna Walkerová ukázala na druhou stranu třídy. „Vedle Emmy Packardové je volné místo. Emma ti to tu ukáže, ale kdybys měla jakýkoliv problém, nezapomeň, že můžeš přijít za mnou. Dobře?“

„Díky.“ Diana vystřelila k volné židli s hlavou svěšenou mezi rameny.

Učitelka mezitím dokončila docházku.

Dvě dívky do sebe navzájem štouhly a zachichotaly se, když okolo nich Diana procházela. „To jsem zvědavá, co Emma udělá!“ zašeptala jedna z nich.

Diana se snažila nedat najevo, že je slyšela, ale v hlavě uvažovala o tom, co tím asi myslely. Posadila se vedle své nové spolužačky a položila si školní tašku na zem pod lavici.

Emma se na ty dvě holky zakabonila. Měla krátké vlasy, modré oči a pěkný srdcovitý obličej. Otočila se na Dianu a pokrčila rameny. „To jsou Alice a Viky, těch si nevšímej. Jen závidí, že budu mít novou kamarádku! Můžeš si dát věci sem do tohoto šuplíku,“ vysvětlila ochotně.

„Ehm, díky,“ odpověděla Diana vděčně a ulevilo se jí, že Emma vypadá mile.

Nebyly to jen její kamarádky, co jí tu chybělo. I v jejich novém bytě, do kterého se s rodiči přistěhovali, se Diana cítila zvláště. Neměli povoleno mít domácí zvířata, takže Tansy, Dianina milovaná fenka, musela zůstat u její tety. Dívka věděla, že to bude trvat hodně dlouho, než jí její fenka přestane chybět.

Když se sklonila, aby si vytáhla všechny potřebné věci z tašky, spadly jí do tváře její hnědé vlasy dlouhé po ramena. Diana si jeden pramen vlasů zastrčila za ucho a volnou rukou vytáhla z tašky několik učebnic.

„Ach!“ vyjekla, když jí těžké knihy vypadly z ruky a s třískotem se rozsypaly po zemi.

Děti sedící v okolních lavicích skoro vyskočily z kůže.

„Omlouvám se,“ zamumlala Diana. Padla na kolena a začala sbírat rozsypané knihy.

Emma se sklonila, aby jí pomohla, ale Diana byla tak rozhozená, že si toho ani nevšimla. Když rychle vstávala, hlavou se srazila s Emminým čelem.

„Au!“ vyjekla Emma nahlas a přitiskla si ruku na oko. „Ty jedna nešikovná hlupačko! Skoro jsi mi rozrazila obočí!“

„Ach ne! Promiň...“ Diana se kousla do spodního rtu. Neměla pocit, že ji uhodila *tak silně*, ale Emma z toho dělala takové haló, že se neodvažovala nic říct. „Možná budeš potřebovat zajít si na ošetřovnu nebo tak. Půjdu to říct slečně učitelce.“

Když vstávala, Emma a dvě dívky v lavici před nimi vybuchly smíchy.